

ЧАСТИНА ПЕРША

ШМАРКАЧІ З ВУЛИЦІ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Світу не було, аж поки його не побачив бог Ав, чий пронизливий погляд відшукав серед темряви землю, з якої все й почалося.

Життя у світі не було, аж поки бог Ре не доторкнувся до землі. Із землі та його доторку утворились перші зерна та коріння.

Світла у світі теж не було, але богиня Зо принесла промінь, дмухнула на нього та створила сонце, місяць, зорі й перший вітер.

Води у світі не було, аж поки бог Ус не утворив живодайного дощу зі своєї слини. І постали з того дощу дерева, трави та люди.

Однак ті люди були дикі. Вони билися між собою, позбавляли життя заради їжі й поводитися, як звірі, хоча ними не були. Люди мали сили будувати, ростити, створювати, але замість того лише нищили одне одного та весь світ. У їхньому житті не було жодного сенсу.

І тоді прийшла богиня Ель. Вона постала перед усіма людьми й сказала, що ті мають створити рай — місце, де в кожного буде своя справа, яка разом з іншими складатиме одне велике діло. П'ятеро богів знали, як зробити це, тож порадилися, поділили людей між собою й дали заняття всім чоловікам і жінкам у світі, і кожна людина взялася за свою справу. І коли всі працювали, замість руїн постали будинки, замість голоду виникла торгівля, замість кровопролиття з'явилася медицина. Із цього й почалася наша людська історія.

Розділ перший

— Пиво для стомлених робітників! З ранку до вечора в пабі із синім дахом! Приходь із другом та отримай перший келих задарма!

Між возами на вулиці та двором торгової компанії снувало з десяток кремезних чоловіків, що розвантажували ящики й мішки. Усі вони мали суворий і похмурий вигляд та вдавали, що не помічають кістлявого хлопчачка на іншому боці вулиці й не чують його криків. Удавали, а втім, уважно прислухалися до кожного слова.

— Пан Ірус радо пригостить усіх новеньких у своєму закладі! Приходьте в паб на обід і за помірну плату отримаєте гаряче та холодне! І звісно ж, пиво!

Хлопчиську могло бути як дванадцять, так і шістнадцять років. Він очевидно недоїдав, давно не мився й мав проблеми із зубами. Його темне кучеряве волосся злиплося від жиру й спадало йому на лоб, постійно лізучи у великі карі очі. Хлопець раз у раз відкидав пасмо за вухо й викрикував далі. Голос у нього був що треба для такої промови: сильний, емоційний, трохи хриплий від втоми й лункий настільки, що слова котилися не лише двором торговельної компанії, а й усією вулицею.

— Келих пива тим, хто приводить друзів! Паб Іруса під синім дахом пригощає!

— Там настільки кепське пиво, що його безкоштовно розливають? — насмішкувато спитав хлопець років двадцяти із насунутою майже на самі очі шапкою. Він саме виносив із двору

до воза мішок із зерном. Його голос лунко прокотився вулицею. — Я б не ризикнув пити в такому місці.

— Наче в тебе є кошти на пристойне пиво, — огризнувся хлопчисько, а тоді криво посміхнувся. — Скільки ти тут за сьогодні отримасш? Два мідяки? На ці кошти в торговому районі навіть пиріжка не купити, а в Іруса зможеш повечеряти.

— По болючому б'єш, малий безбожнику, — пробурмотів хлопець невдоволено, а його колеги, що й далі розвантажували вози, тихо засміялися. — Точно безкоштовний келих пива буде, не брешеш?

— Чого б мені брехати?

— Хто тебе зна?

Поки вони балакали, інший хлопчисько, що розмістився на розі тої самої вулиці, за два будинки від торгової компанії, закотив очі під лоба, заправив пасмо волосся за вухо й повернув голову, роззираючись. Він сидів на коробці й чекав, що комусь із перехожих знадобиться його послуга з чищення взуття. Чекав, а ще — чатував, бо всістися в глухому проході з ганчіркою та думати, що люди самі тебе знайдуть, міг лише повний бовдур, а із таким точно не був. Передусім він чатував і роззирнувся саме вчасно, щоб помітити секретаря торгової компанії в супроводі двох міських вартових у сірих сюрко поверх кільчастих панцирів. Схоже, їм був не до вподоби хлопчак, який відволікав працівників.

Із уже потягнув пальці до рота, щоб свистом подати сигнал про втечу, однак за мить завмер і гидливо поглянув на свої брудні руки, а тоді заходився їх відтирати наслиненою ганчіркою. Коли він нарешті свиснув, вартові та секретар уже були на тій самій вулиці, що й крикливий хлопчак.

Один із вартових обернувся на свист, утім із не чекав на прочуханку — одразу ж схопився й побіг геть, гупаючи черевиками по бруківці. Його крикливий товариш мав би чкурнути в інший бік. Якщо пощастить, вартові сторопіють і швидко загублять хлопців у переплетінні вуличок нижнього міста.

Це був відпрацьований спосіб. Із чудово знав цей район, тож майнувши до кінця вулиці, завернув у двір, прослизнув у вузьку щілину поміж будинків, минув ще одне подвір'я, тоді — провулок і знову опинився на вулиці, але за три квартали від вартових. Вони точно не зможуть повторити за ним цей шлях. Тоді пройшов далі вулицею, обтрушуючи затерту куртку від бруду, і вийшов на гамірну ринкову алею, якраз за спиною свого крикливого друга.

— Навіть не думай, — буркнув йому у вухо, змусивши здригнутися від несподіванки. — Завдання Іруса ти виконав, тож давай без самодіяльності. Нам ще їжі купити б.

— І-і-ізе, — протягнув хлопчисько, обертаючись. — Якої кози ти подав сигнал так пізно? Мене в обличчя побачили!

— Вони йшли швидко, — пробурмотів Із, відводячи вбік похмурий погляд і вдаючи, що розглядає найближчий прилавок. — Якщо вартові дійсно тебе розгледіли, можемо помінятися одягом на сьогодні. Але якби ти не погодився на цю роботу, проблем узагалі не було б. Знаєш же, що за галас власник компанії викликає варту, а та не розбиратиметься, хто ти й що зробив, — загребе та й по всьому.

— Але це робота, за неї платять, — криво посміхнувся хлопчисько, а тоді штурхонував Іза в бік. — Якщо всі вони прийдуть до Іруса сьогодні, матимемо один срібний!

— Це якщо він заплатить, — буркнув Із невдоволено, — а не як минулого разу. Ти надто йому довіряєш, Іре. Ми знову залишимося із голими дупами, якщо витратимо стільки часу на його справи й не працюватимемо на себе! Або ж нас просто загребуть у в'язницю наступного разу й відправлять на шахти, бо наші обличчя комусь не сподобаються. Краще б ми в тій компанії ящики тягали, аніж оце.

— Ага, і надірвали б спину за два мідяки, — Іре скривився й похмуро поглянув на друга. — Ізе, ціни на їжу ростуть щодня. Ще трохи — і ми не зможемо дозволити собі навіть чистої води дістати. А знаєш чому?

— Не починай, — Із закотив очі вгору. — Давай краще купи-мо щось поїсти, у мене залишилося кілька мідних з останнього підробітку.

— Якщо ти зараз витратиш мідяки на хліб, на що збираєшся купити мила, щоб відмити мене, як грозився зранку? — Їре вишкірився. — Не хочу тебе розчаровувати, та мило в нас украли. Знову. Я шукав його зранку, але зась.

— А хай від неї боги відвернуться! — вилаявся Із роздратовано й обережно торкнувся свіжого порізу від бритви в себе під носом. — Простежила, куди я його поклав зранку. Сволота мала!

— Еге ж, — Їре й далі криво посміхався. — Мило з крамниці вкрасти складніше, ніж хліб чи яблуко з прилавка, тож побережи гроші. До того ж твоїх мідяків заледве вистачить на один пиріжок. Ціни знову піднялися. Кажуть, що буде війна з Дургою, то вони тепер зерно не везуть. Усе як завжди. Давай до справи, поки тут так людно, бо потім складніше буде.

Із знову закотив очі, але кивнув. Йому ще було що сказати на цю тему, однак Їре мав рацію, а шлунок вимагав хоч чогось. Не змовляючись, вони розійшлися врізнобіч. Із узяв на себе праву частину алеї, а Їре звично майнув на ліву.

Торгова алея була доволі широка, але через те, що обабіч неї тулилися численні ятки, вона ставала ледве не вдвічі вужчою й від того жахливо тісною. Зараз золота година, коли покупців так багато, що пропхнутися поміж них важко, а торговці настільки зайняті, що не встигають пильно стежити за товаром і двома брудними хлопчиськами, що крутяться поруч.

— У якому місці це десяток морквин?! — розпиналась уже підстаркувата жінка біля однієї з яток, гарно заставленої ящиками з овочами.

— Та там одна морква як десяток! — відказувала їй завзята торговка по той бік ящиків.

— Я заплатила за десяток і хочу десяток!